

— David, du är för ung och oerfaren. Du har varit dum. Varför lät du icke lämpliga händer inventera Appelbloms kassaskåp, så fort du hörde att han försvunnit? Då kunde åtminstone växeln varit räddad.

Herr David skrattade.

— Tror du inte jag gjorde det, far? Jo, var viss på det! Natten efter gubbens försvinnande lät jag »Kniven» och »Kalle Tång» göra en sådan inventering. Men de kommo för sent. Länsmannen hade redan tagit vad som fanns i skåpet. Vem kunde väl tänka att han varit så försiktig redan första dagen?

Nu pinglade åter klockan i butiken och spottande och grymtande reste sig fader Isak för att se efter vem som kom. Nu ansåg sig Alf Grane ha hört nog. Han lämnade sin plats vid fönstret och försvann i det kulna vårdunklet.

* * *

Det var fullt hus på operakaféet. Notarien Alf Grane, nu iförd sina vanliga kläder, och herr Bastman hade dock lyckats förvärva sig ett ganska bra bord i ett hörn, där de kunde tämligen ogenerat samtala med varandra under det de smuttade på kaffet och interfolierade det med den gula nektarn.

— Nå, frågade herr Bastman, sedan de väl kommit i ro, fick du veta något under din ligistexpedition?

— Ja, en hel del. Så t. ex. fick jag veta vad de båda judarne, far och son, fullfjädrade skurkar båda två, tro om Appelbloms försvinnande.

— Nå vad tro de?

— Jo, att han »smitit», som unge David kallade